

PÉK ZOLTÁN

**FELJÖVÖK ÉRTED
A VÁROS ALÓL**

PÉK ZOLTÁN

FELJÖVÖK ÉRTED A VÁROS ALÓL



agave
könyvek

Pék Zoltán: Feljövök érted a város alól

Copyright © Pék Zoltán, 2015

ISBN: 978 61 5552 256 7

Agave Könyvek

Felelős kiadó: A kiadó ügyvezetője

A kötetet tervezte: Kuskó Rajmund

A borítót tervezte: Magyar Péter

Felelős szerkesztő: Velkei Zoltán

Szerkesztő: Bordás Veronika

Korrektor: Boncz Éva

Készült: a Kinizsi Nyomda Kft. nyomdájában Debrecenben, 2015-ben

Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Műfaj: science fiction

1

Macska az úton

– Én vagyok a rossz hír hozója. Én vagyok, aki nem hazudik neked. Én vagyok a golyó, amit a fejedbe röpítesz.

Ez a végszavam, elindulok a csoport hátsó részéről, lassan, komótosan, feltűnés nélkül araszolok előre.

– Bárcsak azt mondhatnám, hogy borult, őszi nap volt, a felhők úgy nehezedtek a városra, mintha ki akarnák lapítani, az emberek meggörnyedt vállal cipelték a súlyt, a saját életük tetejébe pakolt terhet! Bárcsak azt mondhatnám, hogy a nemzetközi feszültség tapinthatóan érződött az utcákon, bizsergett tőle a bőr, a tarkó, a szívbetegek fel sem mertek kelni az ágyból! Bárcsak azt mondhatnám, hogy különleges nap volt, előjelektől terhes nap, baljós érzések miazmájától sűrű nap! – Nagy levegőt vesz. – De az a nap, amikor a világ, a *világunk* visszavonhatatlanul megváltozott, igazi hétköznapi volt, nem péntek tizenhárom, de még csak nem is csüggesztő hétfő. Szerda volt, hölgyeim és uraim. Szerda délután negyed négykor szakadt le az ég.

Nyomulok előre, a koreográfia már a véremben van, álmomban is meg tudnám csinálni, néha úgy is érzem, hogy alszom közben, és valaki más csinálja helyettem. Bárcsak!

– Császár-Pataki esperes neve ma már fogalom, noha valójában közel sem volt olyan jelentőségteljes személy, mint sokan gondolják – a társaságban szemöldökök szaladnak fel, szájak nyílnak ki, de ő rutinos, nem is kell

látnia a reakciókat, pontosan kalibrálta a szöveg minden szavát, minden egyes hangsúlyát is, már tovább is lendül –, az azonban kétségtelen, hogy a sorsa a világ sorsát változtatta meg.

Érdekes módon a *világ* szóra nincs homlokránc, nincs méltatlankodva felfújt arc. Az, hogy a világ több mint a mi szaros marakodásunk, az, hogy egyáltalán *van* világ ezen a pöcegödrön kívül, nem érdekes. Ez ilyen nép, ezért is jutott ide. Hatásos szöveg, meg kell hagyni, mert ilyenkor az én agyamon is mindig átfut ez a gondolat, és egyszer még elcseszem miatta a saját részemet. Araszolok tovább.

– Tehát Császár-Pataki esperes a régi bazilika felől jött, ami már akkor is rozoga volt, de még lehetett benne misézni. A kísérete nem volt nagy, huszonnégy fő, nagyjából akkora, mint a mi kis csoportunk, hívek és néhány pap alkották. A szemtanúk szerint barátságosan csevegve haladtak ebbe az irányba, mint ahogy mi most. Ráérősen ballagtak.

Az első sorba érek, ráérősen ballagok. Az időzítésen múlik minden. Bekötött szemmel is meg tudnám csinálni, pedig rohadtul észnél kell lenni, sosem lehet tudni, nem próbál-e majd valaki hősködni. Ez az elvetélt hősök nemzete is. Jobb kezem a zsebemben, a bal a járás ütemére lazán leng.

– Az utolsó pillanatokról nem tudunk pontosat. Nem azért, mert nem volt tanú, hiszen mint mondtam, huszonnégyen kísérték szorosan, plusz még az utcán is jártak emberek, mivel akkoriban ez még forgalmas résznek számított. Éppen *azért* nem tudunk pontosat, mert ilyen sokan voltak. A rendőrök a megmondhatóí, hogy a szemtanú milyen megbízhatatlan tényező egy nyomozás során. Az ember szubjektív lény, ezt mindenki tudja, de hogy mennyire az, az csak akkor derül ki igazán, ha egyvalamiről megkérdezzük akár csak két embert. Akármilyen egyszerű a szóban forgó dolog, ketten sem látják teljesen ugyanúgy. Ami részben érthető is, mivel szubjektumok vagyunk, és a megfigyelés nemcsak a megfigyelés tárgyára van hatással, de az alanyára is.

Viszket a tenyerem. Mindjárt, nyugi, mindjárt.

– Annyit tudunk biztosan, hogy a menet háborítatlanul, nyugodtan haladt, semmi előjelet nem láttak, semmiféle figyelmeztetést nem kaptak, békésen vonultak Isten igéjének zászlaja alatt...

Felserkenek, két lépéssel ott termék, és kést döfök a hasába.

Miközben úgy állok, hogy a spriccelő vér ne rám fröcsköljön, minden érzékemmel figyelek, hátha valaki hülyeséget csinál. De szépen ledermednek, úgy lefagynak, ahogy azt kell, ilyenkor megáll az idő. Ezt a pillanatot baromira élvezem, mintha buborékban lennénk, néhány méterrel odébb zajlik az élet, hangok, léptek, mozgások, de itt, ezen a zátonyon megrekedt az idő, nem úgy, hogy minden lehetséges, hanem úgy, hogy lehetséges valami más is, más, mint ami van, ami lett. Egy lemérhetetlen pillanatra fellélegzem, elhiszem, hogy van lehetőség, van választás, van szabad akarat. Asszem, ezért csinálom. Persze a lé is jól jön.

Aztán egy nő felsikolt, és már dől is el. Valaki mindig megtöri a pillanatot. Pechjére én vagyok a közelében az egyetlen, aki mozogni bír, odaugrok és elkapom, mielőtt elvágódna. Erre még nagyobbat sikít, vagyis elindul a sikoly, de ahogy a karomba pottyan, kis nyikkanással elhallgat. Ennyire megretten. Ebben azért van kockázat, remélem, hogy nem kap szívrohamot.

Szerencsére Sala egyrészt rutinos idegenvezető, másrészt tudja a szerepét, nem először adjuk ezt elő. Felpattan és széttárja a karját.

– Semmi gond, hölgyeim és uraim! Nem történt semmi baj! Ez csak egy kis illusztráció, egy kis játék, ami minden szónál jobban megmutatja, hogy milyen lehetett az, ami történt. Hogyan történhetett *valójában*.

A csoport sóhajtozva, nyögve, morogva felenged, a nő elmenekül tőlem, és pihegve keres menedéket a férje karjaiban, aki félig gutaütötten áll mellette. Billenőpont ez, a helyzet feloldódhat derűbe, de akár dühbe is átfordulhat. Ez súlyos következményekkel járhatna, csak persze a ravasz Sala már osztja is ki a kuponokat.

– Fogadják el ezt a kis ajándékot! Irodánk meghívja önöket egy látogatásra a felújított Ország történeti Múzeumba, ahol a saját szemükkel is

megtekinthetik többek között annak a pillanatnak a tárgyi emlékeit, amiről most beszélünk. Természetesen a belépés és a vezetés társaságunk ajándéka.

Egyből határozott irányba tolódik a hangulat, a tekintetek felderülnek, a rémült-fehér arcokon úgy fut szét a pír, akár a festék, és Sala cinkosan rájuk kacsint.

– Erre nem számítottak, ugye? Nos, *ennyire* váratlan lehetett az a merénylet. Ennyire váratlan lehetett a csapás az egész ország számára is. Egy ártatlan ember brutális meggyilkolása fényes nappal. Egyáltalán nem rendkívüli, megesik minden áldott nap, amióta világ a világ. Tudták, hogy például Szocsiban naponta negyvenhat gyilkosság történik? Tajpejben száznyolcvanhét! Fel tudják fogni, ez mekkora szám? Persze érvelhetnének azzal, hogy a mi városunk nem a Fekete-tenger illegális szeszcsempészetének harminc százalékát bonyolítja, és nem is az ipari kémkedés fellelvára. Mi alapvetően békés nemzet vagyunk. Előfordulnak bűncselekmények, de ami a gyilkosságok számát illeti, szerencsére nem tartozunk a világ élvonalába. Csakhogy itt nem mennyiségről, hanem minőségről van szó. – Körbehordozza a tekintetét, színpadias, de ezek után simán bevállal. – A körülmények különös együttállása kellett hozzá, és messze meghaladott mindent és beláthatatlan következményekkel járt. Ezért lett csak *Merénylet*, és a gyilkos, az orgyilkos pedig csak a *Merénylő*. Nevek sem kellenek, mindenki tudja, mire vonatkozik, nem akarjuk, hogy...

– Igaz, hogy a Merénylőt nem ölték meg? – szól közbe egy tag. Fiatalt még, szinte pattog a nagy buzgóságtól, amit ő persze vagányságnak hisz. A szeme idegesen ide-oda ugrál, és közben valahogy mégse veszi le Saláról. Jó trükk, de nekem nem tetszik, amit sugall, a legszívesebben megtépném azt a lezselézt haját.

– Nos...

– És az, hogy elmenekült, és egy bűnbakot kerestek helyette? – Ez meg a haverja lehet, egymás mellett állnak. Ez magasabb, vékonyabb, ha nincs a képén a sok szegecs, narkósnak nézném, de nincs az a narkós, aki ennyi pénzt ilyen szarra költ.

– Ez népszerű elmélet – bólint Sala. – Az esemény horderejét bizonyítja az is, hogy ennyi változat kering róla, és egyik fantasztikusabb, mint a másik. A Merénylőt megölték ott helyben. A Merénylőt nem ölték meg ott helyben, de elfogták, megkínózták és utána ölték meg. Megkínózták, sőt emberfeletti kínzásoknak vetették alá, de nem ölték meg, azóta is fogva tartják. Hogy igazából más volt a gyilkos. Hogy politikai manipuláció az egész, a Carsac–Fialkowski-paktum elleni tiltakozás. A hivatalos verzió a legegyszerűbb, de talán túlságosan is egyszerű. Sokan szeretnék azt hinni, hogy egy ilyen szörnyűségnek, ilyen sorsfordító, katartikus eseménynek ennél mélyebb oka kell, hogy legyen. Úgy értem, pszichológiai és politikai szempontból mélyebb. Egyáltalán, sokan szeretnék azt hinni, hogy kell lenni mögötte valami „ok”-nak, hogy nem csak egy örült véletlenszerű cselekedete volt. A felvételek azonban...

– Politikai manipuláció az egész! – kotyog közbe az ideges szemű, lenyalt hajú barom. – Mindenki tudja, hogy a felvételeket meghamisították!

– Még most is pénzt akarnak keresni egy nemzeti tragédiával – mondja Szegecs, és ugyan Salára néz, de van egy olyan érzésem, hogy a csoporthoz beszél.

– Mert nem bírták elviselni, hogy a vallás sokaknak fontosabb a pénznél.

– Maga is csak azt szajkózza, amivel a kormány kábítja a népet!

A két tag nagyon belelkesül. Ha nem csinálnák ennyire nyilvánvalóan, azt mondanám, hogy uszítani akarnak, de ez csak két hülye kis pöcs. Figyelem Salát, olvasom az arcát, de nem kér a segítségemből. Persze nem biztos, hogy jól tenne az üzletnek, ha megruháznám a csoportja két tagját.

– A véleményéhez mindenkinek joga van – mondja higgadtan –, azonban a tények...

Szegecs még nem végzett:

– Tények? A felvételekre gondol?

Zselé meg a saját fegyverét fordítja Sala ellen:

– Még az sincs rajta egyiken se, hogy azt mondja: „Én vagyok a rossz hír hozója. Én vagyok, aki nem hazudik neked...”

– „Én vagyok a golyó, amit a fejedbe röpítesz” – a csoport közösen fejezi be, mint valami imát. Ha nem látom, nem hiszem el.

– Hangzatos kis monológ, nemde? – mosolyog rendületlenül Sala. – És milyen szép lenne, ha igaz lenne. Természetesen – emeli fel a kezét, még mielőtt a zsongás megerősödhetne –, nem tudjuk, hogy igaz-e. Az a néhány kamera olyan szögben állt, hogy a Merénylő arcát nem lehet kivenni, sőt, ugye, magát a tettet sem. Mind láttuk a felvételeket – néz körbe, és mindenki bólogat –, mind tudjuk, hogy épp elég zavarosak ahhoz, hogy bármit bele lehessen magyarázni. De van itt valami, ami...

– Na persze, a híres „macska” bizonyíték – vigyorog Szegecs, és ez a vigyor túl természetes ahhoz, hogy ne legyen begyakorolt.

– Ilyennel akarják hülyére venni a népet – támogatja Zselé, és már tutira nem Salának mondja, de nem ám. A csoportnak mondja, az ártatlanoknak és tudatlanoknak, akiket ez a vezető, sőt akiket *mindenki* palira akar venni. Most már tuti, hogy ez a két alak nem véletlenül tévedt ide, direkt bomlasztanak, vagy inkább uszítanak, de az még nem világos, hogy küldte őket valaki, vagy csak saját szórakozásukra adják elő magukat. Kicsit leeresztem a vállam, a kezem kiveszem a zsebemből, a lábamat kisterpeszbe igazítom.

– Kérem – emeli fel mindkét kezét Sala. Kezdi elveszteni a talajt a lába alól, csitítani akar, de megadó gesztusnak tűnik. Az embereken látom, hogy megint feszengnek.

– Talán elrontottuk a kis beszédét? – fintorog Szegecs, továbbra is Salának és mégse neki.

– Ja, hát nem szabad kérdezni – bólogat Zselé egyenként keresve a többiek tekintetét. – Aki kérdez, az kilóg a sorból. Fogadjuk csak el, amit kanállal a szánkba tömnek.

– Mi ez a macska dolog? – kérdez rá azonnal egy kövér fickó, pedig lefogadnám, hogy otthon a szemetet sem viszi ki a felesége engedélye nélkül.

– Még nem is hallottak róla, ugye? – így Szegecs.

– Nem hát, hétpecsétetes titok – így Zselé.

Kibújt a szegecs a zsákból, most már nyíltan csinálják, a szereposztás egyértelmű, Szegecs lefoglalja Salát, Zselé meg az embereket piszkálja fel. Ezek tényleg uszítanak. Itt? Minek? Beszarok. Várom a jelet.

– Nincs szó semmi titokról, hölgyeim és uraim – veti be magát Sala, és a hangja másképp cseng, erőteljesen, mégis nyugodtan, olyan a zengése, hogy mindenki azonnal odanéz, szabályosan rátapadnak a tekintetek. Ha kell az igazság, hát itt az igazság, ezt sugallja, és el is fogják hinni. – A különböző kamerák felvételeit természetesen elkobozta a rendőrség, a térfigyelőket, a közlekedési kamerákat, bankautomatákat és a közelben lévő embereket is, és a népszerű összeesküvés-elmélet szerint nem mindet hozták aztán nyilvánosságra. Ez feltehetőleg így is van. Csakhogy – siklik át a döccenő felett, nem hagyva időt, hogy bárki belekapaszkodhasson ebbe – ez korántsem jelent önkényes döntést. Azt pedig pláne nem, hogy elsuvasztottak döntő bizonyítékokat. A hágai illetékesek mellett hozzáférést kért és kapott még a felvételekhez a Nemzetközi Konfliktuskezelő Tanács, sőt a független Kontinentális Eseti Kivizsgáló Bizottság is, amelybe huszonöt ország delegált tagokat. Mindent összevetve majd' száz szakember látta a nyilvánosságra nem hozott felvételeket, tehát részrehajlásról aligha lehet szó, és a jelentésük alapján kiderült, hogy a közzétett felvételek zöme hamis.

– Mert volt egy macska az úton – hörög közbe Zselé, de az emberek le sem veszik szemüket Saláról.

– Mert volt egy macska az úton – ismétli meg Sala, és az ő szájából teljesen máshogy hangzik, magabiztosan, hitelesen. – Ezt a szemtanúk beszámolóí és a felvételek alapján biztosan megállapították. Azonban néhány felvételen, általában azokon, amelyekkel valami vad elméletet akartak bizonyítani, ez a szerencsétlenül járt macska hiányzik.

– Hát nem eszelős? – vigyorog Zselé, de már látja, hogy hiába próbálkozik, és csórikám baromira nem érti, mi történt. A vigyor ott maradt, mintha odakenték volna, de az agya üresben jár.

– Nem csak egy füstölgő fegyver lehet bizonyíték, hölgyeim és uraim. A legtöbbször éppen hogy apró, hétköznapi dolgok döntenek el egy-egy

nyomozást, olyan dolgok, amik annyira megszokottak, hogy hiába minden erőfeszítés, úgy is átsiklik rajtuk a figyelmünk.

És pityeg az óra, Sala elmosolyodik, és mindenki viszonozza, mintha kisütne a nap. Rohadt jól csinálja, az biztos. Kevesen úsznák meg ezt. Kifújom a levegőt.

– Hölgyeim és uraim, következzen túránk következő állomása. A busz a sarkon vár, hogy odavigyen. Frissítőt is felszolgálunk. Köszönjük megmarcona barátunknak a „beszúrást” – mondja, és mindenki nevet, rám mosolyognak, mintha ilyen jól még sosem szórakoztak volna, hihetetlenek az emberek, de komolyan –, és megyünk tovább.

A csoport elindul a busz felé, a megkönnyebbülés hullámokban sugárzik róluk, a határértéket veri. Sala odalép hozzám. – Még volt egy mondatom, ugye, tudod? – Kezembe nyomja a pénzt. – Egyszer még elszúrod.

Rávigyorgok:

– Mindig elszúrom.

2

Ez a város egy távoli bolygó

Ahányszor csak bejövök a városba, olyan érzés, mintha külföldön lennék, egy idegen helyen, ahová a világon semmi nem köt, még az érdeklődés sem. Nem szeretem, mert hideg, mert mesterkélt, mert ideologizált. Pest az üveg és acél városa. Formatervezett élettér, mesterséges kaptár. A városban minden felület tükröz és ível, véletlenül sincs hivalkodó műemlék, régi épület. Pest a haladás, a jövő, a futurisztikus elképzelések megtestesülése. Buda az elmaradott, elavult, ott benne maradtak a régiben. Mi nem, de nem ám. Nálunk itt a jövő, és sose lesz vége. Üveg, ami egyszerre tükröz és elnyel, visszaver és átenged; acél, a kiengesztelhetetlen tartósság, a rozsdamentes öröklét.

Szinte érzem a pénzt a kabátzsebemben, melegít, békét sugároz, erőt merítek belőle. Minden egyes lépés távolabb visz ettől a baromságtól, ettől az egésztől. Szívbját hozni egy csoport turistára, ez aztán a karrier! Röhej. De ha egyszer fizetnek érte, kinek ártok vele? Legfeljebb magamnak. Epét érzek a számban, köpök egy hegyeset. Valaki káromkodik, oda se nézek, ki nem szarja le.

A lehető leggyorsabban le akarok lépni innen, úgyhogy kénytelen vagyok felszállni a magasvasútra. Hemzseg a zsebesektől és cígelőktől, mégis mindenki ezzel jár. A Merényletet kísérő lázongások napokig tartottak, közben ezrek rekedtek a metrókban. Ha tippelni kellene, az ember azt mondaná, az elsődleges gondjuk az étel volt. Vagy a víz. De nem. A sö-

tétség. A hálózatok összeomlása miatt az elektronikus kütyük is hamar lemerültek, és sötét lett, vaksötét. Tömegek vadultak meg. Egymásnak estek, foggal-körömmel marták, tépték a többieket. Nem csoda, hogy azóta egyetlen metrózásra buzdító kampány sem járt sikerrel. Nem akad ember, aki a föld alatt akarna utazni. Inkább a magasvasút meg a rombuszok meg a különféle járgányok, mert akármilyen zsúfolt és veszélyes is a felszíni közlekedés, a sötétségnél ezerszer jobb. Ennyit a felvilágosodásról.

Keresek magamnak egy tűrhető helyet a kocsiban, aztán kisterpesz, kezem az oldalam mellett, lendítésre készen. Próbálok elfeledkezni a körülöttem dülöngélő testekről, bámulok ki az ablakon. Nem mintha sok látnivaló lenne. Vagyis hát attól függ. Biztos van, akit lenyűgöz ez a sok tekergőző, csavaros épület. Mintha olyan építész tervezte volna, aki képtelen egyenes vonalat húzni, vagy fóbíája van tőle. Az nagy divat, a fobia, mindenesetre mintha valami torz lencsén át látnám a várost. Érdekesnek érdekes, egy darabig, de aztán? Attól, hogy bizarr, még nem feltétlen jó.

– Tisztelt utazóközönség! – szólal meg a hangosbemondó. – A határ menti terroristatevékenység következtében társaságunk fokozott ellenőrzésre kényszerül. Saját biztonságuk érdekében kérjük, működjenek együtt egyenruhás, jól látható azonosítót viselő, fegyveres ellenőreinkkel. Megértésüket köszönjük.

A bejelentésre csak a nem idevalósiak kapják fel a fejüket, és aztán néznek jobbra-balra a nyakukat nyújtogatva, mintha arra számítanának, hogy a szenvtelen közlemény hallatán egy bombamellényes, lehetőleg torz képű merénylő ugrik elő a tömegből.

– Szép kis ellenőrök – dörmögi egy férfi, akinek csak a kopasz feje búbját látom, de az a peronokon strázsáló fekete egyenruhás örök felé biccent. – Olyan ormóttan az a testpáncél, hogy egy terroristától maximum magukat tudnák megvédeni.

– Már csak az hiányzik, hogy nagyobb hatalmat kapjanak – néz fel rá az előtte ülő papa.

– A múltkor a lányomat meg akarta motozni az egyik disznó – mondja a szomszédja, egy testes nő, és a tokája méltatlankodva rezeg. – Képzeld-

jék, azt mondja neki, hogy aki gyanúsan viselkedik, azt neki joga van ellenőrizni. Azt mondja, ellenőrizni! Tudják, hol akarta ellenőrizni? Egy fülkében, egyedül!

– És mi történt? – kérdezi a papa. A szája sarkában nyálhab.

– Szerencsére a lányomat nem ejtették a feje lágyára. Felvette az egészet, tudják, van olyan okos szemüvege neki, és mondta az ellenőrnek, hogy ha nem engedi tovább azonnal, feljelenti. Ezt mondta neki.

– Azt is kellett volna! – mondja a papa.

– Úgy ám! – bólogatnak többen. – Megérdemelte volna.

– A kormányzó a hibás, hogy ilyesmit megenged – veszi vissza a szót a kopasz.

– A kormányzó? – Nyomatékos tokalengetés. – Ne nevetessen! Nem törődik az mással, csak azzal, hogy a harmadik nyaralóját is megvehesse a Fekete-tengernél. Mit érdekli azt, hogy mi hogyan élünk a városban? Talán heti két napot sincs itt!

Féligazságok, eltorzult tények, társadalmi átlátszatlanság. A politika az a viszkózus közeg, amiben a mindennapi élet próbál lendületet nyerni.

Hogy eltereljem a figyelmem, kifelé bámulok. Rácsodálkozom a Kapcsolatok Házának pagodaszerű tetejére, mintha először látnám. Sosem fogom megszokni ezt a keleti kapcsolódást, ahogy a hivatalos propaganda fogalmaz. Inkább katyvasznak érződik. Minek ide ötvennyolc emeletes, csavart üvegtorony? Ez nem Bangkok. És a háromlábú felhőkarcoló? Mert nem is Fokváros. És a Vakok Intézetének harmincöt emeletes kúpja? Nem mintha értékelnék a kilátást.

Aztán felbukkan az Echolálium, és ezen már fel sem háborodok. A felfelé keskenyedő, lendületes vonalú épület olyan, akár egy interkontinentális cég modern székháza, pedig ezt azoknak szánták, akik a Merénylet utáni felfordulásban a sokktól echoláliát kaptak. Ezzel így nem is lenne baj, csak hogy egyetlen lakója van, a volt kormányzó hibbant fia. Ahogy nézem ezt a döbbenetes épületmonstrumot, most is elképzelem, hogy a srác, vagy lassacskán férfi, egyedül bolyong a hatalmas hodályban, saját léptei visszhangját követi körbe-körbe.

Tudom, hogy nyugton kellene maradnom, de amikor megérzem a kutató ujjakat a belső zsebemben, ösztönösen cselekszem, és mire észbe kapok, már reccsen az ujjá. A fickó vonít, én meg az ajtó felé nyomakodom. Engednek, mert zsebesnek hisznek, márpedig a zsigeri megérzésük azt súgja, hogy a hősködés negatívan viszonyul a jóléthez. A következő megállóban lecsusszanok. Talpam alatt szilárd föld, ápol és eltakar.

Balra indulok, a Nyolcszög tér felé, innét már gyalog is hazahúzok. Megállok egy lámpánál, a forgalom ritkul, de a trinidadi elektromos autók meg a bolgár rombuszok olyan halkak, hogy észre se veszed, aztán már kilapítottak. Az ökobarat nem feltétlen emberbarát, a közlekedés a természetes szelekció eszköze, úgy kell nekik. A másik lábamra helyezem a testsúlyomat, mire megjelenik mellettem egy villódzó alak, és megszólal egy hang, nyájas, nyugodt, csak túlságosan artikulált:

– Ne menjen el egy ilyen ajánlat mellett. A Kreditix-kölcsön teljessé teszi az életét. Mire vágyik? Utazásra? Lakásra? Feleségre? A Kreditix mindenben segít, hiszen ez nem pusztán kölcsön, ez rang, társadalmi státus. Tudta, hogy a tavalyi évben közel nyolcmillió honfitársa élt a kölcsönünk nyújtotta lehetőséggel? És azt tudta, hogy az ország tíz leggazdagabb emberéből hétnek van Kreditix-kölcsöne? Márpedig ők nem szorulnak rá! De hát ki tud ellenállni a Kreditix mindent lefedő...

Faképnél hagyom, inkább a forgalom, mint ez a szar. Nem lehet kikerülni az érzékelőiket, biztos olyan technikus helyezi el, aki rühelli az embereket. Megértem őt is, a basztatás jó kis motiváció, csak ne engem basztassanak. Átszálalomozok az autók között, de a túloldalon már vár a szellemkép párja, egyik aktiválja a másikat, ha egyszer elindítasz egy ilyen láncot, rohadt nehéz kikeveredni belőle.

– ...érdemes a zsebedbe nyúlni, nekem elhiheted – kacsint. – Egyszeri és kivételes akció, a személyes biztosítás mellé, ami persze magában foglalja a közlekedési baleseteket. És hát ki nem lépett szórakozottan majdnem autó elé? – kacsint. – Ráadásul e mellé plusz még esetmentességi bónusz is jár! Ugye, nem tudod, az micsoda? – kacsint. – Azért, mert ezt csak a Biztoshiba Biztosító nyújtja, az ő egyedi, saját ajánlatuk! Neked elárulom,

miről szól: ha nem jelentesz be semmi biztosítási igényt öt éven át – kapsint –, kapsz...

Egy téglát a képedbe, azt. Szívesen megtenném neki ezt a szívességet, de errefelé még tiszták az utcák, az apró szemetet minden reggel eltakarítják. Különb is: a rongálást komolyan veszik, ilyen baromsággal nem érdemes magamra vonni a pestőrök figyelmét.

Úgyhogy igyekszem becsukni a fülem, és arra összpontosítok, hogy minden egyes lépés távolabb visz ettől a várostól is, szinte érzem, hogyan szakad le rólam a súly. Látom is, hol vár a következő szellemkép, és mielőtt odaérek, lelassítok, utolér a mögöttem jövő pár, egyszerre lépünk a szellemkép hatósugarába, és akkor megtorpanok, hagyom, hogy rájuk akaszkodjon. Nekik talán még szükségük van kölcsönre. Nekem már így is túl sok a tartozásom.

Jó pár sarok után az utcák hirtelen megváltoznak. Eltűnik a csillogás, elhalkul a zsvaj, de eltűnik még a szín is. A házak földszintjén a kirakatok üresek, betörve ásítanak, mert már a deszkákat is elhordták. Az utca mocskos és szemetes, járatlan, itt még a forgalom menetszele sem takarít. Érdekes, hogy graffitik viszont nincsenek, nem úgy, mint a tisztább, kulturáltabb részen. A graffiti mindig is unatkozó gyerekek sportja volt, és erre nincsenek gyerekek, és főleg nincs unalom.

Engem megnyugtat ez a lelakott világ. Nem veszedelmes; annak, aki érti, inkább egy kijelentés, befejezetlen mondat, kiaknázatlan potenciál. A belőle sugárzó elhagyatottság nem fojtogató üresség, hanem később betöltendő tágasság. Egy foghíj, a lélegzetvétel tere. Persze tudnod kell, hogy milyen lélegzet. Speciális lélegzet. Nekem jólesik a pusztá tudat, hogy a civilizációnak szüksége van efféle üres telkekre, hogy a kíméletlenül high-tech, automata világban akadnak kis magányzugok.

Már megtehetném, hogy beljebb költözöm, be a városba, az igazi városba, de az elején, a Merénylet után egyértelmű volt, hogy sokaknak, a kevésbé szerencséseknek itt lehet igazán valamire jutni, a köztes részen, a senki földjén, a zavarosban. Ez a hely sehová sem tartozik igazán, se nem Buda, se nem Pest, se nem múlt, se nem jövő. Ez a Sikán. Már senki

nem tudja, vagy nem akarja tudni, hogyan kezdődött, miért épp ez a rész maradt magára, miért éppen innét húzódott el a város, mint fogról az íny, és kezdett is rohadni rendesen. A lyukban aztán megülekszik sok mocsok, ez tény, de legalább tudod, mivel van dolgod.

Most már lenyugodott a helyzet mindenhol, kiépültek a kapcsolatok. Bármikor vehetnék papírokat, személyazonosságot, és nyugodtan beljebb költözhetnék. A pesti kozmopolitika, az a szinte már agresszív nyitottság nem látja, amit nem akar látni, szemet hunyna a necces részletek felett, lehetnék állópolgár, egy a sokaságból. De eszem ágában sincs, nekem nem hiányzik se a személyiség, se az azonosság. Nekem megfelel itt a tempó. A közeg. Az érzés, hogy a testem kitölt bizonyos teret, fizikailag és kissé azon túl, és ez olyan érzés, amit nem nyom el a tömeg.

Olyan érzés, amire figyelni kell, mint most. Normális tempó, kéz előre-hátra leng. Az agyam viszont körkörös mozgást végez, ezerrel pörög, hogy ki az isten követhet. A potenciális rosszakarók listája nem kicsi, bele tudnám göngyölni ezt a tagot tetőtől talpig, láthatatlanban is. Próbálok ráhangolódni, a belőle áradó rezgésre, vibrációra. A gyűlölet hullámhossza. Aha. Megkönnyebbülök. A pénz hajtja. Ezzel tudok azonosulni, ezt értem.

A következő sarkon befordulok. Az elhagyott épületek összebújnak, mint a menekültek, akik azt várják, hogy valaki takarót terítsen rájuk; a szórványos utcalámpák céltalanul ácsorognak, akár a tanuló zsebesek. Befejezetlen világ, szanált jövő. Sötét kapualjak, az éjszaka földre csöppent tintapacái, ragacsosak, elnyelnek mindent.

Én vagyok az ideális áldozat. Most már az egész testem frekvenciát vált, úgy feltöltődöm, hogy attól félek, kigyulladnak tőlem a lámpák. Ez nem szeretem vagy nem szeretem kérdése, én erre vagyok hangolva. A mozgásom azt sugallja, gyere, vedd el, én nem vagyok méltó rá. A tiéd.

Érzem is mögöttem, érzem a teste által kiszorított levegőt a tarkómon, érzem a fokozódó nyomást. Igyekszem nem túljátszani a gyanútlant, mert manapság nincs ilyen ember, itt nincs. A fejemet nem mozgatva keresem a társát, mert ezek párban járnak, és meg is látom, előrébb, egy lámpaoszlop

alatt. Tulajdonképpen megkönnyebbülök. Ezt a felállást ismerem, ezzel tudok mit kezdeni. A magányos örült a legveszélyesebb ragadozó.

Nem lassítok, nem változtatok semmin, mármint kívül. Belül viszont felkészülök, végigpörgetem a teljes következő mozdulatsort. A lámpa alatti alak engem bámul. Nincs ezekben semmi finomság, akkor is gyanakodnék, ha nem lennék ilyesmire kihegyezve. Szinte megsajnálom. Az egész jelenet totál közhely, már előre unom.

– Mi van, haver, hova-hova?

Még vigyorog is, hát persze.

– Biztos? – nézek a szemébe, és lassítok.

– Mi van? – Kihúzza magát, begyakorolt mozdulat, lefogadom, hogy általában el is éri a kívánt hatást. Beleadja mind a százhetven centijét, hetven kilóját és tíz gramm agyát. Érzem, hogy a mögöttem lévő közeledik, látom ezen a fickón. Egységben az erő.

– Azt kérdeztem, hogy biztos? Elég nehéz napom volt, és...

– Baszki, ez ő – mondja. És nem is nekem mondja, hanem a haverjának. Átpecol az úton, aztán a szemközti járdán szedi a lábát visszafelé.

Ahogy nézek utána, hátrafordulok, és ott áll mögöttem a másik, két ökle gyanúsán dudorodik a szakadt bőrdzsekiben, széles pofáján bamba kifejezés, de aztán ahogy meglátja az arcomat, a bambaságot felváltja valami, talán megdöbbenés, meg nem tudnám mondani. Olyan az ábrázata, mintha sárból gyúrták volna. És nem a mimikát helyezték előtérbe.

– A kurva életbe! – hördül fel, aztán hátrálni kezd, még a kezét is kiveszi a zsebéből, hogy jelezze, nem akar ő semmit. Biztonságos távolba érve sarkon fordul, és elhúzza a csíkot.

Azért néha jó, ha ismerik az embert. Otthon, édes otthon.

Persze nem volt ez mindig így, emögött kemény munka áll, de tény, hogy az utóbbi időben, az utóbbi pár évben jobban mennek a dolgaim. Odafenn valaki vigyáz rám. Annyi évig szart rám, szóval ez a minimum.

A jelek szerint hazaérve minden stimmel, azért mégis végigcsinálom az egész hóbelevancot. Kizökkentett a ritmusból ez a két barom. Persze lehetett véletlen is. Mondanák, akik a hullapadon végzik. Azért vagyok

itt, mert én nem mondom. A paranoia huszadik századi kifejezés, elavult, a mai fordítása *éberség*. A város él, és rád feni a fogát, erre tanított Filo. Nem tudom, hogy igaz-e, de mindennek hasznát vettem, amit mondott. Miért pont ez lenne kivétel?

A ház bejáratát három irányból is ellenőrzöm. Semmi. A kapun belépve hátul megyek fel a lépcsőn. A negyediken megállok, és amikor biztos vagyok benne, hogy senki nem lát, besurranok a szervizajtón. Apró kamra ez, benne poros, törött ládák, kopott és rozsdás szerszámok. Elfordítom a polcot, ami tele van kifolyt-kiborult takarítószerekkel. Amikor még takarítottak itt.

Belépek az én titkos kamrámba. Egy nagy lakásból falazták le, állítólag réges-régen egy párt használta, itt tartották titkos üléseiket. Ablaktalan; biztos nem a Jobb Kilátás Párt volt. Nem nagy: szoba, fürdőszoba, tea-konyha, nekem bőven elég. A folyosóról-utcáról nem látszik, a tervrajzokon nincs rajta. Faltól falig mennyország.

A frigóhoz megyek, és kiveszek egy sört. Amennyire nehéz beszerezni, annyira finom. Matuska Álma. Nem tudom, ki lehet az a Matuska, de az álma menyei. Ahogy gurul le a torkomon, eszembe jut a tegnapi hír. Mérget tettek tejesüvegekbe az egyik iskolában, ahová több miniszter gyereke jár. Mire rájöttek, mi van, nyolc gyerek meghalt. Hogy valamelyik miniszteré köztük volt-e, nem mondták.

Felemelem az üveget, Matuska Álma ugyanolyan világosbarna, mint máskor. Akár ebbe is csempészhettek mérget, de le van szarva. Valamiben meg kell halni. Még nekem is.

3

Mondj egy mesét

– Van itt egy dolog, amiben segíthetnél – így.

Bólintok.

Mocskos kezdete a napnak, a legszívesebben halogattam volna az idők brutális végezetéig, vagy az enyéimig, amelyik előbb jön. De tudtam, hogy úgylis túl kell esnem rajta, csak magamnak ártok, ha húzom-halasztom. Beszélnem kellett Tandemmel, meghallgatni, mit akar. Hát most hallgathatom. Mondj egy mesét, légy szíves.

– Van benne lé is – így. – Nem is kevés.

Bólintok.

Ez egyre rosszabb, de összeszorítom az öklöm, azt, amelyik hátul van, amelyikkel a kőkorlátnak támaszkodom, amelyik nem látszik, és ezért előnyt jelent.

Nem lehet mindig mindenre felkészülni, de a törekvés fél egészség. Ezt itt hamar megtanulja az ember. Olyan, hogy kedvenc útvonal, nincs, a megszokás rabja könnyen a megszokás áldozatává válik. A rutin nemcsak neked ad támpontot, de annak is, aki valamit akar tőled. Én pedig szeretem magam eldönteni, hogy ki mit akarhat tőlem.

Mint most Tandem. Neki nem mondhatok nemet, pedig a hátam közepére se kívánom. Tandem azért Tandem, mert egyszer ide ül, egyszer oda, neki csak az számít, hogy előre haladjon. Nem mintha ez akkora ritkaság lenne ebben a korban és ebben a közegben, de nem mindegy, az ember

hogyan csinálja, a dolgoknak mindig van preferált mikéntje, hogyanja. Nem árt némi finomság, hogy azért ne egyenesen a másik képébe. A fura Tandemben – és ez az, amiért már-már tisztelni lehetne, ha nem lenne akkora görény –, hogy ezt mindenki tudja róla, mégse ütötték még agyon. Sőt, egész szépen elteker.

– Gondoltam, hátha érdekel – így.

Bólintok.

Persze oka van annak, hogy én is elviselem Tandemet. Jó, mindennek oka van most és mindörökké, ok-okozati láncról beszélnek, de ez igazából géplánc, ami körbe-körbe jár, és mindig ráakad a megfelelő fogaskerékfogra. A hátsó szándék mint olyan értelmét veszítette, ma már csak szándék van, akarat. Akarsz valamit, és ezért megteszel valamit. Minden cselekvésnek előremutatónak kell lennie. Hátralát nincs semmi. Még a halál sem. A halál oldalt vár, folyamatosan veled halad, mint annak idején a fociban a partjelző. Szemmel tart, minden mozdulatodat lesi, és kijátszani nem tudod. De lefutni megpróbálhatod.

Tandem is a Házban volt, együtt nőttünk fel. Persze ez nem jelenti, hogy mindenki haver, aki a Házban volt, vagy akár azt, hogy mindenkit életben hagynék, aki a Házban volt. Tandemmel átmentünk pár dologon. Na jó, kimondom, ha csak magamban is: tartozom neki. A rohadék még azt is megteheti, hogy nem emlegeti fel a tartozást, hanem úgy tesz, mintha melót ajánlana. Tudja, hogy ez olyan dolog, amit sosem felejték el. Mert nem hozzá van köze, hanem Filóhoz. Kettőnk helyett tartozom.

Azért a dolgát nem fogom megkönnyíteni. Az idő itt a pénznél is drágább, de akkor is. Várok.

– Egy gyerekről van szó.

Nem bólintok.

– Egy eltűnt gyerekről.

Nem bólintok. Ránézek.

– Egy eltűnt, sokat érő gyerekről.

Nem bólintok. Ránézek. Mélyen bele abba a disznószemébe.

- Ne csináld már, baszki, mondj valamit.
- Nem vagyok pesztra.
- Nem olyan gyerek. Nagyobbacska.
- Mit jelent az, hogy „nagyobbacska”?
- Tizenöt...
- Tizenöt?! Ne már.
- De rendes fiú, nem keveredett semmibe...
- És ezt ki mondja? A szülei?
- Vannak jó szülők is a világon.

Mondja ezt ő. Nekem. De van valami a hangjában, amittől megesis rajta az a kérges szívem.

- Hány napja tűnt el?

Egy pillanatra megkönnyebbül, aztán levegőt vesz, és ebből már tudom, mielőtt kimondja.

– Négy. Jó, tudom – folytatja gyorsan –, tudom, hogy valószínűleg halott ügy, de...

– Halott? – Felnevetek, de nem lehet szép nevetés, mert az egyik ház előtt egy nő felénk fordul, és az arca már a hangra riadt, aztán meglát bennünket, és gyorsan bekotródik. Szar nap lesz ez, tudtam én. – Az ügy halva született. Már odabenn elvetélt.

– A szülei erősködnek. – Rákapcsol, hadar, mint az állat, azt hiszi a barom, azt hiszi, hogy a gyorsaság retorikai eszköz. – Megkerestek és szinte könyörögtek, baszki, könyörögtek, hogy keressem meg az édes kisfiukat. Tudod, mennyi pénzük van, baszki? A férfi valami olajügyi fejes, baszki. Hogy a picsába ne vállaljam el, baszki?

– Űgy, hogy nem vagy se embervadász, se nyomozó, de még csak... Nem a te asztalod, na.

- Ezért van szükségem rád.
- És nem is az én asztalom.
- Shiftelő vagy. Abból élsz, hogy dolgokat szerzel meg és passzolsz tovább.

– Egy eltűnt gyerek nem dolog.

Rám néz, és végre lát is. A szemében ott van valami abból, ami volt.
A Házból. Belőlünk.

Bassza meg. – Úgy értem, hogy... Gondolj bele. Tizenöt éves. És fiú.
Akár önszántából lépett le...

– A szülei szerint nem...

– ...akár nem, ennyi idő alatt a világ túlsó felén járhat.

– Azt hiszed, én nem tudom?

A hangja lökéshullámként ér. Hoppá. Ez új.

– Akkor mit akarsz?

Vállat von. – Pénzt. A szülei ki vannak tömve, utána néztem. És kifejeztem engem kerestek meg. Számba repült a tömött galamb.

– Az sült... Nem érdekes. És tőlem mit vársz? – Nagyot sóhajtok, hogy azért vegye, mennyire fűt a vágó erre a szarra.

– Hogy segíts.

Néha az észérv is mattot kap.

– Megpróbálhatom, persze, de sokkal jobban járnál Bodorral. Vagy Tilosékkal. De akár még Hápéval is.

– Bennük nem bízom meg annyira, mint benned.

Ez az igazi kettős jelentés: egyrészt ők pénzért vállalnák, másrészt a múltunkra apellál.

– Figyelj, ehhez én kurvára nem értek...

– Egy szívességet azért megtehetsz, nem?

Tessék. A szög meg a zsák.

– Mit kéne csinálnom pontosan?

– Beszélni velük. Személyesen – mondja, és az orra, az a tömpe, betörnivaló orra elárulja. Megrezzem, csak kicsit, icipici nózi és icipici rezzenés, de épp eleget láttam a képét a Házban, egy életre belém égett minden gesztusa. Tényleg nem tudom, hogy van még életben. – Úgy értem, nem kell meg is találunk, baszki. Levajaztam velük a dolgot, előadtam magam, érted. Elejtettem neveket, referenciákat, és mondtam, hogy ráállítom a legjobb emberemet.

– Micsoda? – halkan kérdem. Nem akarom fenyegetni, nincs nekem abban semmi, mégis hátrahőköl, összegömbölyödik, megtüskésedik.

– Valami magánnyomozó már levette őket pár ezerrel, és nem talált semmit. Ami kapóra is jött, mert le tudtam beszélni őket, hogy másikkal próbálkozzanak. Azt még ők is fogják, hogy a Sikánban nem sokra mennének vele.

– És miért nem mennek a rendőrségre?

– Honnan a faszból tudjam? Mondom, a fickó valami fejcs, szerintem kurvára nem hiányzik neki a botrány. Sutttyomban akarja a dolgot intézni, és biztosítottam a diszkréciókról.

– Miről?

– Nem kell csinálnod semmit, baszki. Menj oda és beszélj velük, ennyi. Add elő magad kicsit, tudod, hozd a formád. Hogy lássák, milyen legények vannak a Sikánban. Kicsit fényezz engem is. A többit bízd rám. Addig én kicsit körülszimatolok. – Rám néz, a szemembe. – Ennyit csak megtehetsz, nem? A régi idők kedvéért.

Na ja, a régi szép idők.

Végyszóra pityeg valamelyik kütyüje. Megnyomja a szemüvege szarát, elsötétíti a lencsét, aztán tátogva olvas valamit. Nagyon privát. Csak az nem tudja leolvasni a szájáról, aki nem akarja. Világ barmai, védett faj vagytok.

Én nem használok okoslencsét, okosórát és hasonló okosszarokat. Egyrészt nem szeretem, ha a cuccaim okosabbak nálam. Másrészt az állandó elérhetőségnek megvan az ára: az, hogy tényleg elérhető vagy. Bárki bármikor megtalálhat, kis erőfeszítéssel megtudhatja, hol vagy, mit csinálsz. Ami enyhén szólva ellentmond az elveimnek.

Azt nem mondom, hogy nem veszélyes az élet kütyük nélkül egy olyan korban, amikor mindenki még a hajába is okoszszelét ken, de megvan az az előnye, hogy tudom szűrni a felém irányuló érdeklődést. Ezért mondják rám, korlátolt vagyok, de szerintem meg éppen hogy korlátlan.

– Dzsálnom kell – néz rám. – A srác neve Godonay Samu. A szülők a Pikkolóban várnak rád tizenegykor. Bőven odaérsz.

Erre már nem is tudok mit mondani. Hihetetlen.

– Addig én körül...

– Tudom, kicsit körülszimatolsz.

– Ja. Na. Később találkozunk a Kiugrottban – mondja. Esküszöm, mozdul a keze, hogy vállon veregessen, de észbe kap, úgyszólván mégsem kell eltörönnöm.

– Te figyelj, nem aggódsz, hogy Kandónak nem tetszik a dolog? – kérdezek rá.

– Mi köze hozzá?

– Hú, de kemény lettél. Tudod, hogy mindenről tud, ami itt történik.

– Jaj, Corvinus, ne mondd már, hogy szerinted is ő az atyaisten. Legalább te ne gyere ezzel.

– A te érdekedben kérdeztem.

– Miattam nem kell aggódnod. Tudok vigyázni magamra. Ja, és ha ebben segítesz, kvittek vagyunk.

Bólintok. Kvittek.

Lelép. Nézek magam elé, szemem sarkából figyelem csak. Nem követik.

Kvittek. Nagyokat tátogok, hogy kiduguljon a fülem, ami hirtelen beállt a múlttól. Mert a múlt nem csak egy irány vagy egy szakasz az időtengelyen. A fejedben gyűlik, akár a takony, néha felnyomul az orrodba, szűr tőle a halántékd, könnyezik a szemed, és eldugul a füled. A múlt nátha, ami nem múlik el.